

N:o 128.

Af Herr Åke Andersson: Om ersättning af statsmedel till rusthållare för den händelse rustningshäst under tjänstgöring skulle dö eller taga skada.

Med hänseende till alla sammanhängande omständigheter, som stå på dagordningen för genomförande af en ny härordning, framgår att öfvergångstiden från det nuvarande till det nya icke kan blifva så kort och att öfningarne sannolikt under tiden komma att ökas, hvarföre rusthållarne i synnerhet komma att drabbas af mer än vanlig tunga, som möjligen kan komma att ökas derigenom att, såsom påpekadt blifvit, rusthållarne kunna blifva tvungne att utlemna sina hästar till beväringmanskapets öfningar.

Man klagar öfver roteringsbördan, och det kanske på goda skäl i vissa orter, men detta onus drager dock någorlunda jemt, så att kostnaden på förhand kan beräknas. Så icke med rusthållet, rusthållaren vet icke när han skickar ut sin dyrbara häst med thy åtföljande mundering till exercisfältet, om han får den skadad eller oskadad tillbaka. Det har ofta händt och kommer säkerligen med hänseende till krigskonstens utveckling oftare än hittills att inträffa, att hästar under öfningarne störtat eller på ett och annat sätt blifvit oduglige till vidare tjänstgöring, erfarenheten har också visat att sådana olyckor gång efter annan inträffat för ett och samma rusthåll — väl vetande att det är en kontraktsenlig skyldighet att upprätthålla rustningen, i följd hvaraf rusthållaren nödgas underkasta sig hvilka öden som härutinnan kunna drabba honom, men alldenstund Riksdagarne och Kongl. Maj:t på andra områden visat sin hjälpsamhet, der sådan varit af omständigheternas behof påkallad, så torde man äfven härvidlag få vädja till den allmänna rätts- och billighetskänslan, att i utomordentliga fall komma den enskilde till hjälp.

Jag känner mig derföre manad och anser mig äfven pligtig att på här i korthet anförda skäl ånyo upptaga det af mig vid 1875 års riksdag framlagda för-

slag, hvilket af Stats-Utskottet, efter hvad af dess betänkande i ämnet framgick, ansågs beaktansvärdt men med hänseende till den nya härorganisationen likväl underkändes; samma skäl kan visserligen nu andragas, men då man finner att öfvergångstiden kan räcka ända till 15 år enligt Skattejemknings-komiténs betänkande, och att strängare tienstgöring under tiden troligen kommer att erfordras, låter det lätt tänka sig, att den enskildes förluster kunna blifva mera omfattande än hittills. Jag vågar derföre ännu en gång föreslå, det Riksdagen för sin del täcktes besluta:

att då rustningshäst under marcher, öfningsmöte eller andra utkommendingar antingen dör eller på ett och annat sätt får skada och blir oduglig till vidare tienstgöring, rusthållare må efter vederbörande befäls och läkares värdering undfå ersättning af statsmedel och att ett förslagsanslag af 25 eller 30,000 kronor må härtill blifva anvisadt.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1877.

Åke Andersson.

N:o 129.

Af Herr Åke Andersson: Om ändring i stämpelpappersförordningen i fråga om stämpelafgift å bouppteckningar.

Vid sistlidna riksdag föreslog Bevillnings-Utskottet uti sitt betänkande n:o 3 punkt. 21, att köpe-, bytes- och gåfvobref etc., skulle, då de inlemnades vid domstol till lagfart, beläggas med stämpel till belopp af 75 öre för hvarje 100 kronor och derjemte